

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

**Eminescului mărire
10 episoade-n,10 zile-n,10 poezii**

Mircea Dorin Istrate

4

O clipă doar gândind la tine

*Într-un rând de poezie, tu, mărite Eminesc,
Ale noastre toate simțuri înălțat-ai la ceresc,
Să gustăm dumnezeirea ce ai pus-o în cuvânt,
Să-nfiori un suflet care, trecător e pe pământ.*

*Ale tale fost-au toate în a ta copilărie:
Cea pădure arămită, frunza galbenă din vie,
Șipotul cu apa-i rece, crângul cela înflorat
Și poveștile pe care niciodat nu le-ai uitat.*

*Tu ne-ai dus, întorși cu gândul, în cea vreme de-nceput
Când strămoșii noști jertfelnici erau vetrei noastre scut,
Când iubirea de moșie era viața dată vamă,
Când sub umbră de credință, de nimic n-avut-am teamă.*

*Toate tu le-ai pus măestru în lungimea unui vers
Ce cuprins-a-n el pământul, nesfârșitul univers,
Bolta noapți înstelate cu luceferii în roi
Și iubirea unei fete, pământene ca și noi.*

*Nimeni n-a știut ca tine ce-i iubirea-adevărată,
Cât divin și cât durere-i într-o lacrimă de fată,
Ce-i genunea care naște universul din nimic,
Și cum el, cât e de mare, stă în degetul tău mic.*

*

*Har ți-a pus în a ta minte Domnul nostru din ceresc
Să fii steaună lucitoare peste-ntinsul omenesc,
Să ne pui, cu-a noastre toate, într-un vers de poezie,
Și din ce suntem nimicuri, tu ne fă să fim, vecie.*

*Noi, întinători în toate, într-o rugă lăcrimată
La Măritul îi vom cere, deie-ți veșnicia toată,
Să rămâi în scânteiere pe întinsul Lui ceresc,
Câtă viață încă fi-va, pe aicea, prin lumesc.*

***

Tu, mare domn al Limbii Românești

*Tu MARE DOMN al Limbii Românești
Ce-n noi ai pus fior și nostalgie,
Cu-n vers ne-ai dus prin lumile cerești
De la izvorul lor, spre veșnicie.*

*Să știm că pe acol', prin nesfârșituri
Sunt alte legi ce-s greu de înțeles,
Pe care noi le-am întrupat în mituri
Ce minții noastre dau adesea ghes.*

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Tal ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Tu ne-ai întors trăirea în pruncie
Să mai simțim cum fost-am la-nceput,
Să știm că-n puritate-a fost să fie
Curatul vieții-n care-am încăput.*

*Apoi ca taină, tu ne-ai dat iubirea
Să ne-nfioare simțul omenesc,
Divinul să ne-mbete fericirea
Și să ne-nalțe sufletu-n ceresc.*

*Și ne-ai purtat prin crânguri și pădure
Să ne-ndulcim simțirea cu senin,
Să știm că frumusețea-n veci purure
Îmi stă și-n firul ierbii, de-l privim.*

*De suntem slabi, tu datu-ne-ai puterea
Purtându-ne în lupte cu-a mei Buni,
Ca-n mari Columne să ne spunem vrerea
Cum au făcut vitejii mei, străbuni.*

*În vers ți-ai pus din suflet lăcrimare
Să-i picuri pe acei ce pățimesc,
Să mi-i înalți pe rând, pe fiecare,
Din păcătoasa tină, spre ceresc.*

*

*Tu MARE DOMN al Limbii Românești
În suflet te vom face veșnicie,
Că tu de-apururi, Eminesc ce-mi ești
Vei fi în viața mea, jertfelnicie.*

***

Veghetorii

*Cu Vieru, stă alături bunul nostru Eminesc
Și-amândoi, unul la altul, versurile își citesc,
Cum le vin din a lor suflet, ori din inimă și gând,
'Nălțătoare-nfiorate, curgătoare, rând la rând.*

*Ele cântă neamul, țara și piciorul ăst de plai,
Tot ce pus-aicea Domnul fie gura cea de rai
A cui barului în care lumea noastră a-ncăput,
Din a negurelor vreme și din timpul de-nceput.*

*Versul lor e miere-lapte, e sămânță de divin,
Șoaptă parcă pus-a Domnul în cuvântul lor sublim
Să-nfioare-a noastre simțuri, să ne urce în visare,
Ca citindu-le să ardem, ca o sfântă lumânare.*

*Doamne, ține-i lângă tine candelile mereu arzânde
Să vegheze-n veșnicie sufletele noastre blânde,
Să ne-nflăcăre iubirea și curaj ne de-a mereu
Când ajungem, ca acuma, să ne fie drumul greu.*

Să ne spună cine fost-am ca să pună-n noi putere,

Cetatea Cavalerilor

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Să răzvim prin aste timpuri, să ne facem sfânta vrere,
Și uniți să ținem neamul, țara mai presus de toate
Că-n nevolnicele timpuri doar așa pe-aici se poate.*

*Să fim iar ce-am fost odată, fala lumi-n vrednicie,
Nu stăpâni mereu vremelnici peste-ntinsa cea moșie
Ce din tată-n fiu lăsată-i ca avere moștenită,
Nouă fie-ne de-a pururi, chiar de Domnul sorocită.*

*Și să fim, ca și odată, buni cu ceilalți, iertători,
Nu mereu din veac în veacuri, cap plecat și răbdători,
Să ne știe-mprejurimea că aici suntem stăpâni
Și că locul ăsta nu e, sat pustiu și fără câini.*

*De-asta ține-mi-i Mărite pe cei doi împreunați,
Veghetori de neam și țară și de-apururea buni frați,
Că de ei îmi e nevoie în aceste timpuri grele,
Când suntem iar la strâmtoare, păcătoși cu multe rele.*

***

Mulțumire

*Cum de oare încăput-au în scurtimea unui vers
Câte taine tu cuprins-ai din adânc de univers,
Câte doruri, cât simțire, cât nălțare spre ceresc,
Pusu-ți-ai în al tău suflet, nemurite Eminesc.*

*Tu le știi ca nimeni altul, fiindcă toate le-ai simțit
Și-n căușul minții tale, puse-n slove, rânduit,
Ni le-ai dat să ne-nfioare vremi ce fi-vor nemurire,
Iar în ele Domnul pus-a, boabă de dumnezeire.*

*Gândul tău a fost n-aimea câtor multe n-am știut,
Simțul tău a fost simțirea lumi-n care-am încăput,
Că tu har primit-ai încă din înaltul ăst ceresc,
Să-nfiori cu a ta slovă, păcătosul omenesc.*

*Tu ai ars făclie vie, în scurtimea vieții tale
Să ne-arăți cum doar iubirea e a lumii veșnic cale,
Și că-n cerurile vaste sunt minuni dumnezeiești,
Iar aici, prin tina noastră, păcătoase firi lumești.*

*Pentru Sine, Iertătorul, te-a luat să-i fii o liră,
Să-i încânți a Sale gânduri privegheați de o feștilă,
Să-i fii iară Zburătorul coborând din înălțimi,
Să-nfioare-n noști de taină, preacuratele iubiri.*

*

*Mintea mea n-are cuvinte ca în gând să-ți mulțumescă
Pentru toate cât făcut-ai în trăire-ți cea lumească,
Așa-dară, te voi pune într-un bob de lăcrimare
Când citind a tale versuri, tu mă urcă în visare.*

***

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Tui ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

Judecată

*Pe Eminescu-n lanțuri de robie
L-au dus să-i facă aspră judecată,
Ca numele să-i facă pomenire
La viața ce-au găsit-o vinovată.*

*C-a instigat să ținem la moșie
Că-n ea ni rădăcina sănătoasă,
De-acol veni-va încă bărbăție
De la străbunii cei căzuți sub coasă.*

*Că ne-andemnat ne fie dor de țară
De multe pustiite, dar întreagă,
În jalea doinei s-o cântăm în vară
Și mult ne fie încă nouă dragă.*

*Apoi că ne-a purtat prin ceruri'nalte
Ca să gustăm din fructul nemuririi,
Să știm și alte taine numărate
Ca să-nțelegem jocul nepieirii.*

*Că a furat săruturi și iubire,
Și-arama la pădurea de stejar,
Să-mi facă poeziei dănuire
Topindu-le pe toate-n dor și jar.*

*Că fost-a vrăjitor și că-n magie
Copil nevinovat mi s-antrupat,
Preumblător prin câmpuri c-an pruncie
De nimenea acolo tulburat.*

*Iar jurii nemiloși i-au dat sentință
Ulei să-mi fie-n candela visării,
Să ardă ne-ncetat în cea ființă
Pâ-n s-o topii în moartea învierii*

***

Iubindu-te-ndrăgindu-te

*Tu steaua mărilor,
Luceafăru-nserărilor,
Lumina veacurilor
Care-au trecut,*

*Făne-nceput
Citindu-ți gândurile,
Iubindu-ți cânturile,
Simțindu-ți dorurile
Ce le-ai avut
Și ți-au trecut,
Înfiorându-te,
Smerindu-te,*

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889
Fondator: Colonelul Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Căindu-te,
Că n-ai putut
Să fi avut,
Toate pământurile,
Cu toate cerurile,
Și toate mările
Să le păzești,
Să le-mblânzești,
Să le-ndulcești,
Cu dragostea ta.*

*Seca-vor mările,
S-or stinge zorile,
Veni-vor uitările
Peste pământ.
Da-n al nost' gând,
Mereu tu stând
Ne fi-vei sfânt,
De închinat,
De lăudat,
De neuitat
Vecii la rând.*

***

*Reîntorsul
Motto*

*Din teiul neuitării înflorit
Înmiresmată ploaie mi se cerne,
Să plângem cel Luceafăr nemurit
Plecat în amintire, prea devreme.*

*Rătăcitor prin Căile Lactee
Spre stele ce se văd ori au apus,
O clipă s-a oprit din drum să-mi steie
De vorbă cu Măritul, colo sus.*

*Să-i spuie câte multe îl apasă,
Și ce bolnavă-i lumea părăsită,
Ce dor i-o fi de-acum de sfânta-i casă,
De cel izvor, de iarba înverzită,*

*De fata ce i-a dat o sărutare
Făcându-i fericirea înmiită,
De marea necuprinsă-n legănare,
De lacul din pădurea adormită,*

*De viața lui trăită în durere,
De cei străbuni din mituri care-l cheamă,
De Doina noastră veche, unsă-n miere,
De luncile-n florite fără seamă.*

*Măritul îl ascultă, și îl doare
Că mi l-a pus devreme-n veșnicie,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

**Porunci a dat, din ceruri să coboare
Și-n noi sălaşă să-și cate, vremi o mie.**

***

Hoț de vise

**Pe lângă plopul fără soț
Trecut-a Eminescu ieri
Și pe furiș, dibaciul hoț
S-a dus să fure primăveri**

**Și-o floare-albastră din grădină
Și-arama codrilor de fag
Și un Luceafăr de lumină
Și-o fată ce-l așteaptă-n prag**

**Și-un vers din doina întristată
Și o crăiasă din povești
Atât de fragedă luată
De Cupidon, cel îndrăzneț.**

**Și viața sa, cea scurtă clipă
Și doruri ce s-au risipit
Și mari iubiri trăite-n pripă
Într-o clepsidră de argint.**

**Și anii săi de fericire
Și timpul-acela necuprins
Și un crâmpei de nemurire
Și-un colț de rai, trăit în vis.**

**Și un sărut cât o vecie
Și-o lacrimă de dulce rouă
Și-o clipă-amară de iubire
Trăită-n doi, sub lună nouă.**

**Cu toate astea ce-a furat
S-a dus purtat de dor în vânt,
Mi le-a topit în gând curat
Și le-a turnat într-un cuvânt.**

**Tu, Eminescu, hoț pribeag,
Mai vin' la noapte de mă fură,
Te-oi aștepta cu dor și drag
S-aud un vers din a ta gură.**

**Voi spune la vecinii mei
Că stai ascuns în amintire
Și parfumat cu flori de tei
Te-ai dus pe valuri de iubire.**

***

**Eminescu e cu noi
După sfințirea bustului Eminescului
de la Mănăstirea din orașul Sărmaș Jud.Mureș**

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Acum, că suntem singuri, veniți puțin aproape
Ca să vă spun că-n voie am petrecut în noapte
La sfânta mănăstire cu toții împreună
Și cântece cânta-am ținându-ne de mână.
Și îmbiat de gazde, așa cum e firesc,
La masa noastră-ntinsă chiar domnul Eminesc
A cobort din soclu de ziua dumnealui
Lăsându-și cea scurteică-n chilie, într-un cui.
Și cu-n pahar în față, din vinul bun, popesc,
Am povestit de toate ce încă-s în lumesc.
Apoi, când cel luceafăr a scânteiat în noapte,
Când vinul ne făcut-a ca să vorbim în șoapte,
El dusu-s-a-n rotire spre lumile de vis,
Luceafăr să se-aprindă, pe cer de necuprins*

***

*Eminescului mărire
10 episoade-n,10 zile-n,10 poezii
5
În sclipirea unui vers*

*În sclipirea unui vers
Ai cuprins un univers
Și-apoi datu-te-ai ca vamă
Să te punem leac pe rană,
Să ne stâperi cu-al tău dor
Visele ce-odată mor.*

*Noi, Luceafăr te vom face
Licărind în noști de pace
Peste lumea adormită,
Peste doruri de ispită,
Peste ape tremurânde
Vălurite-n large unde.*

*Peste visele celeste,
Tu, venit-ai fără veste
Și ni-i duce fim cu tine
Până unde lumea ține,
Să-ți fim astre călătoare
Prin vecii rătăcitoare.*

*Tu, ne-arătă ce-i prin stele,
Unde-s lumile rebele,
Cât departe-i nesfârșitul,
Cât de lung și de lățitu-i
Universul în mișcare,
Unde-s marginile sale.*

*Taine fără de-nțelesuri,
Legi ce parcă nu au sensuri
Ce-ncâlcesc a noastră minte
Mult prea slabă și cuminte,*

Cetatea Cavalerilor

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

**Să vedem că-n astă lume
Suntem nimeni, doar cu-n nume.**

**Ne adu apoi acasă
Pe țărâna păcătoasă
Și-n nemernicii ne lasă
Să fim clipă trecătoare
Undeva, într-o uitare,
Neștiuți, în lumea mare.**

**Doar atunci vom ști ce mare
Fost-ai lumii trecătoare,
Cât avut-au din cea minte
Ne-nțelesele-ți cuvinte,
Ce ne-au fermecat simțirea
Și ne-a-nfiorat iubirea.**

**Cere-i-om de-acum iertare
Sufletului dumitale,
Că prea mici suntem, mărite,
Într-o lume ce ne minte
Și-unde știu acuma bine,
N-am fost vrednici noi de tine.**

***

Gândind la tine

**Din cerul tău aș vrea să vii
Pe-o rază te coboară,
În lumea noastr-a celor vii
Să ne vorbim o seară.**

**Să-ți spun că-i tot cum ne-ai lăsat
Când te-ai 'nălțat la stele,
Și-n nemurire ai luat
Clipita-ți de durere.**

**Cum bine știi noi am rămas
Hotarului robie,
Chiar aur de avem sub pas
Trăim în sărăcie,**

**Și-n mari nevoi și-n beteșug
Ne ducem zile grele,
Tot vite care trag la plug
La alți făcând avere.**

**Nimic nu s-a schimbat pe-aici
Doar timpuri mai trecură,
Pe-afară suntem slabi și mici
Ne scuipe mulți, ne-njură.**

**Prea iertători ne fură toți
Ce lingușesc minciuna,**

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889
Fondator: Colonelul Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*În capul țării-s iarăși hoți
La fel ca-ntotdeauna.*

*Ne-am risipit în patru zări
Golindu-ne cuibarul,
Să fim la alții salahori
Și-amar s-avem cu carul.*

*Azi suntem triști, la suflet goi,
Cu gândul dus la tine,
Speranțe mici purtăm în noi
C-o fi cândva mai bine.*

*Tu, ce trăiești prin 'nalte lumi
Îl roagă pe Măritul,
Ne facă anii noștri buni
Sfârșească-ne robitul.*

***

*El, ascultă îngândurat
A noastră plânsă rugă
La PreaMăritul a plecat
Durerea să-l ajungă.*

*O mie ceruri dedesubt
De-asupra iar o mie,
Trecea-n clipite ne-nterupt
Pe drum de veșnicie.*

*Când a ajuns într-un sfârșit
În față la Măritul,
Din al său suflet chinuit
În rugă și-a spus cuvântul:*

*-Eu vin din neamul de demult
Pe care Tu, Mărite,
L-ai pus în raiul de-nceput
Aici, cu toate sfinte,*

*Și-n bunătate Tu ne-ai dat
Comori ce-s nevisate,
Pământ întins în lung și-n lat
Și câte încă toate,*

*Și legi să fie omul bun,
Curat și-n preamărire
Să meargă pe-nsfințitul drum
În scurta-i viețuire.*

*Iar cu vecinii dumnealui
Trăiască-n bună pace,
Nici când râvnească la ce nu-i
Al său, chiar dacă-i place.*

Pe Tine, te slăvească-n veci

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

***Smeriți și preacucernici,
Ca viața-n bune să le-o treci
De Tine fie vrednici.***

***Din câte toate Tu le-ai dat
Le fie ca avere,
Prea mulți din jur s-au înfruptat
Din greu, și-n lungă vreme.***

***Și-n loc le fie viața rai
Slăvindu-te pe Tine,
Doar de necaz, de chin și vai
Au parte în neștire.***

***De-aceea el, poporul meu
Trimisu-m-a pe mine,
Să vin la Tine, Domnul meu,
C-o rugă de iubire.***

***Să-ți spun că tare-i oropsit
Și toate îl apasă,
Iar viața lui de chinuit
I-amară , și-i întoarsă.***

***Și-i plină toată de păcat,
De ură și sudalmă,
De câte toate l-au călcat,
De cât plătit-a vamă.***

***Mai iartă-l Doamne, că-i al Tău,
Și-l ține-n ocrotire,
Tu fă-mi-l bun, din ce-a fost rău,
Dă-i strop de bucurie.***

*

***Măritul stă, și întristat
Pe gânduri cade iară,
Apoi, de-acolo, din înalt
Poruncă dă spre seară:***

***-De mîine fie cum zici tu,
Poete fără seamă,
Ia tot ce vrei și-apoi te du
Fă-ți neamul urce-n slavă.***

***Speranțe dă-i și bucurii,
Credință, bunătate,
Și-a tale încă poezii
Învețe-le pe toate.***

***

Cât încă....

***Cât încă tei mai sunt în țară
Și lacuri scânteind prundiș,
Cât luna din înalt coboară***

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Ta! ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

Făcându-și cuib în rămuriș,

*Cât un luceafăr priveghează
Vecia din înaltul cer,
Și cât o astră săgetează
A bolții-nnegurat mister,*

*Cât fi-vor mări cu țărături large
Și-un val izbîndu-se de-o stîncă,
Și-n porturi odihnind catarge
Cărăușind pe valuri încă,*

*Și-un codru veșnic legănat
De-un vîntușor alintător,
Și stîni la margine de sat
Înveșnicind un delușor,*

*Și plopi răriți și fără soț
Păzind o margine de drum
Și încă descuiate porți
La cei români cu suflet bun,*

*Și-un șipot susurînd clipite
Și o codană cu-n ulcior
Visînd dorinți neîmplinite
În arsul clipelor de dor,*

*Tu fi-vei mierea din cuvinte
Și leacul sufletului nost',
În mersul neamului 'nainte
Să nu uităm, cine am fost.*

*

*Ne-om înșira pe a ta urmă,
Și-n umbra sufletului tău,
Ne-om veșnicii în astă humă,
În lacrimi de păreri de rău.*

*Tu, în rotirile-ți prin ceruri
Dintr-un apus în răsărit,
Vecia picur-o cu doruri,
Din pămîntescul tău iubit.*

***

Ce ar fi fost...

*Oare ce-ar fi fost Mărite, de murea de bătrînețe
Înălțat în fala lumii, înțeleptul Eminesc?
Câte taine neștiute ar fi vrut să ne învețe
Ca să știm ce legi nescrise guvernează prin ceresc.*

*Cum îmi cresc lactee spații, cum se strîng într-o nimica
Și-apoi mor în strălucire luminînd un univers,
Cum prin goluri fără margini, unde cuib își are frica
Îmi sunt lumi nenumărate, pentru noi fără-nțeles.*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Cum să trecem universuri în săgeată de lumină,
Cum să facă păcătosul să ajungă l-al Tău tron,
Cum acel, neștiutorul, ce-a ieșit mai ieri din tină
Cunoscut să fie-n juru-i, ca purtând nume de om.*

*Cum în boaba unei lacrimi dintr-o geană tremurată
S-adunăm durerea lumii, dintr-un suflet chinuit,
Cum să punem taina vieții într-o slovă încifrată
Pentru timpuri ce-or să vină, dacă fi-vom iar nimic.*

*Cum smeritul și iubirea îmbuna-vor soarta lumii,
Cum o dragoste curată schimbă totu-n univers,
Cum sărutul unei fete mi-i înmoaie pe nebunii
Care fac, cum vor acuma, trecătorul lumii mers.*

*

*El a fost o strălumină ce ne-a pus în mare fală
Știe alții că pe-aicea și românii viețuiesc,
Ne-a unit cu moși-strămoșii, ca prin dragostea de țară
Să ne spună că oriunde, cei mărunții biruiesc.*

*L-ai luat, Mărite Doamne, mult prea iute dintre noi
Să îl ții pe lângă Tine și cu el mi te mândrești,
Nouă ne-ai lăsat durutul și necazul și nevoi,
Și-o speranță pusă-n rugă către bolțile cerești.*

*Fă-ți-l Doamne Veghetorul peste suflet românesc,
Dă-i putere să îndrepte ale noastre vechi păcate,
Și-i vedea cum dup-o vreme, coborî-s-a din cresc
Raiul fost aici odată, îmbuibat cu câte toate.*

***

Mergător

*Mergător prin ceruri 'nalte,
Colindând prin nesfârșituri,
Călcând lumi însingurate,
Semănând genuni cu mituri,*

*S-a oprit în întuneric
Sus pe bolta înstelată,
Zburătorul cel eteric
Având inima-ntristată.*

*Că umblând prin cea vecie
Pe cărări necunoscute,
A-ndrăgit ființă vie
Cu iubiri neîncepte.
Și de-atunci în miez de noapte
Pe pământ la ea coboară
Și-ndulcind a sale șoapte
Pe fecioară mi-o-nfioară.*

*Ochii minții mii-i închide
Și în vrajă de cuvinte,
Cald fior cel trup cuprinde*

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonelul Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Să mi-ombete, să mi-o-alinte.

***Ea aproape adormită
Parc-aude-a lui chemare
Și în șoapta-i lingușită
Cade-n dulce desfătare.***

***-Fată dragă și cuminte
Lumea ta înșelătoare,
Rău te strânge și te minte
Și te ține-corsetare.***

***Las-o dară că-i păgână,
Hai în cerurile mele
Și-am să-ți pun cu a mea mână
La urechi cercei de stele,***

***Și-am să-ți cern le nimereală
De cu seară până-n zori,
Vii luceferi în beteală
Iar în păr, un roi de sori.***

***Și-ntr-o pulbere de aur
Tot rotindu-ne-n urcare
Înhăma-voi un Centaur
Să ne plimbe-n Carul Mare.***

***Și-apoi cuib în infinituri
Colo-n astre ne vom face
Și-om trăi în nesfârșituri
De iubire vremi în pace.***

***Ne-or părea că sunt clipite
Trecătoare și-n uitare,
Ce s-or trece nesfârșite
Pe a timpului cărare.***

***Ce-o să lași aici veciei
Nu te mustre, rău nu-ți pară,
Că e doar dulcegărie,
Colorată apă chioară,***

***Nici mărire, nici lucire,
Nici vecie, nici mișcare,
Scurtă clipă de trăire
Mincinoasă, pieritoare.***

***-Lumea ta e o nălucă,
Zise fata, temătoare,
Care mintea mi-o încurcă
În clipita de visare.***

***Colo sus îs vremi nebune
Ce mă lasă buimăcită,***

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Jos, aici, e a mea lume
Ce m-o face fericită.*

*De-mi gădesc a mea iubire,
Chiar de-o fi înșelătoare,
Am să-mi fac din fericire
Raiul meu de muritoare.*

*Tu vei sta în veșnicire
Rece umbră călătoare,
Tot tânjind dup-o iubire
Și o caldă-mbrățișare.*

***

*Lumi veni-vor, lumi vor trece
În mișcare și-n rotire,
El rămas-a umbră rece,
Căutând mereu iubire.*

***

L-am visat pe Eminescu

*L-am visat pe Eminescu într-o mantie de aur,
Serafim, purtând pe frunte-ai, scânteind coroană-n laur,
Fulgerând prin căi lactee, în întorsul către casă,
Să vedem, de neamul nostru, cum Domniei Sale-i pasă.*

*S-a oprit întâi din mersu-i, la a codrului umbrare,
Și c-o rugă de iertare s-a-nchinat, Măriei Sale,
Că pe-aici copilăria pașii l-au purtat odată
Prin hățiș de dulce zmeur și de mură neagră, coaptă.*

*Iar apoi, a vrut să vadă, cum izvorul susurând
Stâmpăra cu apa-i rece malurile-i rând pe rând,
Și-apoi lacul plin de nuferi, privegheat de vechea salcă,
În prundișul plin de stele, cum îmi tremura o barcă.*

*În palatul de mărgearne, vălurit în unduire,
Vrea să vadă ce-a codană îmbătată de iubire
Și Luceafărul cum noaptea cobora din naltul cer,
În odaia-n care juna, l-aștepta-ntr-un ungher.*

*Și în tremuratul frunzei, plopilor cei fără soț,
Să ne-mpartă-a sa iubire, răspândindu-se în toți,
Să simțim dumnezeirea cum ne umple de divin
Și ne-mbată ca tăria, unui vechi pahar cu vin.*

*Și-n poiana numai floare, păsărele ciripind
Și-n cuibare de pe ramuri puișorii piuind,
Să-i trezească amintirea raiului din astă lume,
Ca-n simțirea unor versuri, mai pe toate să le-adune.*

*Și în urmă la mai toate, la o margine de mare
Vrea să-și vadă nemuritul cum se trece-n neuitare
Și-ngânat de valul mării, din a sa vremelnicie,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

Să ne lase-a lui simțire, într-un rând, de poezie.

*

*Noi, să-l punem ca icoană, în altarul celui suflet
Și-nspre-acol' ne ducă pași într-o lacrimă de plânset,
Că s-a dus din astă lume ce-a trăit-o-n chin și foc,
Și-am rămas ca noi să-i plângem, urma lui, de nenoroc.*

***

Închinare

*Tu, mărite Eminesc, hărăzit ai fost de soartă
Să îmi vii pe astă lume, într-o ziuă de Gerar,
Ca s-aduni, la tine-n suflet, nevoiala lumii toată
Și-n cuvânt s-o pui degrabă cu ce Domnul ți-a dat har.*

*Tu ai spus ca nimeni altul în a versului măsură
Tot ce are omu-n suflet, boaba lui de vis, speranță,
Dor nespus și-nfiorare, înțeles și-vățătură,
Tot ce dă și ce primește de la cer și de la viață.*

*Drag de cea copilărie, de cel neam, de sfânta țară,
De istoria bătrână și de moșii cei strămoși,
De țăranul ce de veacuri huma lui mereu și-o ară
Și și-o seamănă cu lacrimi, cu luceferi scânteioși.*

*De a sa copilărie sub a codrului frunzare,
De cel Dor, de ceea Doină ce în noi sălășluiesc,
De cum încă el plecat-a pentr-o clipă-n larga zare
Să colinde Universuri, ce din haos se-nnoiesc.*

*Să ne spună cum că viața și iubirea moarte n-are,
Cum frumosul e în toate, dacă știi cumva să-l vezi,
Cum gustat-a el divinul într-o lungă-mbrățișare
Și-un sărut cum mi te 'nalță la cerescuri, să mi-l crezi.*

*Cum în cele nesfârșituri sunt a lumii începuturi,
Cum trăirea noastră toată e-o clipită ne-nsemnată,
Cum aici e Raiul nostru, în aceste negre luturi,
Și de-aici și noi roi-vom într-o vreme, altădată.*

*Cum de-apururi tinerețea e trăire în văpaie,
Ce îmi arde ca o torță într-un dor și-o lăcrimare,
Cum cea moarte viață naște din a sale măruntaie
Să înoade-n nesfârșituri, începuta Lui lucrare.*

*

*Azi, de-l cauți e pe-acolo, prin țăriile cerești,
Ptriveghind din cele 'nalturi lumea noastră trecătoare,
A plecat să cărărească prin vecii dumnezeiești,
Ca de-acolo să se cearnă peste noi....străluminare*

***

Visându-mă-ntrebându-te

Te-aș întreba iubite Eminesc,

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

*Ce faci acum pe-acolo, prin ceresc?
Văzutu-te-ai cu-al nostru zeu străbun
ZALMOLZE, MOȘUL nostru mare, bun,
Ce datu-ne-a a sale Legi Frumoase
Ne fie-n viață-ndemnuri norocoase?*

*Cu BUREBISTA-nchegător de neam
Ce ne-adunat pe toți pe-un singur ram?
Pe DECEBALUL nostru cel iubit
Ce îl purtăm în inimi nemurit,
Că de-n Columne dușmanii ne-nnalță
Ne nemuresc pe noi, întreaga viață.
Ne mai îndeamnă el ca altădată
Să nu lăsăm moșia sfâșiată
De lacomii ce mișună prin jur
Ca lupii cei colțoși cu părul sur?*

*Bătrânul MIRCEA, înțeleptul nostru,
Povești mai dă, ca să ne ținem rostul
La vechea moștenire ce-i lăsată
La fii și la nepoți din tată-n tată,
Că dragostea de țară dă putere
Chiar și la cea care mâine piere?
Și că ea-i zid de stâncă neclintit
Furtunilor de-ori unde au venit.*

*Cu ȘTEFAN întâlnitu-te-ai poete
Să-ți de-a Măritul Vodă, cu pecete,
Depeșă cu slăvită mulțumire
Că-n versul tău l-ai pus în pomenire?
Mai lăcrimează el, aminte când și-duce
De-a lui Moldovă cea cu limbă dulce
Ce-acuma-i despăcată iar în două
De crudul cel muscal, ce veșnic nouă
Ne caută pricină să ne-arate
Că el se vrea stăpân pe-aici, pe toate?
De-l vezi să-i faci cuvânt de mulțumire
Și-n versul tău să-i pui în nemurire,*

*Că și acum la ani trecuți cinci sute,
Pentru a sale toate ce-s făcute,
În inimă ca sfânt îl preamărim
Atâta cât pe lume mai trăim.*

*Și-apoi mi-l cată încă pe „MIHAI”,
Și mulțumiri din sufletu-ți să-i dai
Și spunei că cea „POHTA CE-A POHTIT”,
Și care pentr-o clipă s-a-implinit,
Mai peste ani, isteța tinerime
Într-u hotar al limbii cea române
A adunat pământuri vechi, străbune.
Și că la ALBA cea împărată
Mulțimea românească adunată
De el mai toți adusu-șe-au aminte*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

**Și într-un glas cerutu-mi-au mărite
Cea vrere ce nestinsă e ca para,
NOI VREM CU TOȚI, SĂ NE UNIM CU ȚARA!**

**Pe CUZA, domnul nostru tu mi-l cată
Și roagă-te de dânsul: Hai ne iartă,
De necredința noastră trădătoare,
C-așa-i românul nostru până moare,
Cînd, după ce ne-a dat mai cele vrute
S-avem de-acum noi legi binefăcute,
O mână de boieri, nemernicie,
L-au scos tâlharii iute din domnie.**

**Și nu uita mărite Eminesc,
De-l întâlnești acolo, prin ceresc,
Pe AVRĂMUȚUL nostru, CRĂIȘOR
Al moșilor, de care ne e dor,
Să-i spui c-aici, în mândrul lui Ardeal
Un bucium tânguiește deal cu deal,
Să știe toți că nu îmi e uitat
Și-n gând cu el trăim, neîncetat.**

**Și cât pe-acolo stai, de-i întâlnești
În calea ta prin căile cerești,
Pe cei ce-au pus dulceață în cuvinte
Din vremuri vechi de-i ținem încă minte,
Pe-un Neacșu, pe-un Macarie, Coresi,
Pe Micu Klain, pe Șincai, Petru Maior,
Pe un Papiu, pe Budai.Deleanu,
Le mulțumește dar că înc-au șlefuit
A limbii suflet drag ce l-au iubit,
Să poată ține slova românească
Pe-ogorul vieții, veșnic să-nflorească.**

**Tu încă stai acol' și ne vegheacă
Cu-a ta privire care-i veșnic trează,
Să nu uităm cât încă vom trăii
A Maicii limbă încă s-o vorbim,
Că numa-n ea mai încă ne-nfioară
O „DOINĂ”, veche, lacrimă ușoară,
Un „MEȘTERUL MANOLE”, „MIORIȚA”,
Un „FĂT FRUMOS”, „TREI IEZI și cu CĂPRIȚA”,
Un „HARAP ALB”, Setilă, Flămânzilă
Cu frații lor, Gerilă, Păsărilă,
Divinul nostru cântec „CIOCÂRLIE”,
„BALADA”, nepereche veșnic vie,
Ce parcă-s porți de raiuri din ceresc,
Înmiresmate cu....dumnezeiesc.**

**Tu, dară domnul nostru Eminesc
Așteaptă-ne pe cei ce te iubesc
Să-ți fim cohorte lungi, nenumărate,
Și plimbă-ne prin bolțile înalte
Ca să ne-arăți că visul ce-ai visat**

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889
Fondator: Colonelul Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

AVRAM IANCU - 200!

I-acolo încă fapt adevărat.

***

***Dar pâ-n atunci, adânc ne închinăm
La versul tău pe care-l venerăm,
Că el mereu ni-i lacrimă curată
La cea simțire-adânc, adevărată,
Iar până când găta-s-or veșnicii,
În sufletele noastre, Luceafăr tu vei fi.***

***

Eminescului mărire

Motto

***Tu, făcut-ai din cuvinte
Giuvaeruri și porire***

***Ochiul meu când mi se-mchide
Peste-a dumatile carte,
Unuversul v-oi cuprinde
Și pe tine, dus departe.***

***Te-oi căta prin ceruri vaste
Să mă-nclin că te-am văzut,
Tu, Luceafăr între astre,
Vis divin, și-al nost' durut.***

***Că, înconjurat de iele
Din clipita-ți de-nceput,
Fost-ai îndrăgit de ele,
Pământean, cu chip de lut.***

***Cu-a ta limbă îndulcită
Mărgelată într-un vers,
Mi-ești icoană drumuită
Pe cărări de univers.***

***Fală pentru timp ce vine,
Linște mângâietoare,
Sterpi am fi fără de tine,
Limbă făr' de-nfiorare.***

*

***Acum seara stă să vină
Peste noi și lumea toată,
Eu, căta-te-oi după cină
Sus pe bolta înstelată***

***Și când m-o cuprinde somnul,
Și-mi va face pleoapa grea,
Cum mereu îmi vrut-a Domnul
Te-o aprinde într-o stea.***

***Tu, mi-i priveghea din 'nalturi
Huma asta pământescă,
Și pe-a noastre toate neamuri,***

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

Ce-s din viță, românească.

*Azi, un muc de lumânare
Pe altar de pământesc,
Voi aprinde-n lăcrimare,
Pentru tine, din ceresc.*

***

Va urma